DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)
31. maj 2001 *

I sag C-41/99 P,

Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Bologna (Italien),

Sadam Castiglionese SpA, Bologna,

Sadam Abruzzo SpA, Bologna,

Zuccherificio del Molise SpA, Termoli (Italien),

Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR), Cesena (Italien),

ved avvocati V. Cerulli Irelli, G. Pittalis og G. Fanzini, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

* Processprog: italiensk.

angående appel af kendelse afsagt den 8. december 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Udvidede Afdeling) i sag T-39/98, Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet (Sml. II, s. 4207), som berigtiget ved kendelse af 29. januar 1999 (ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af den første kendelse,

den anden part i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved J. Carbery og I. Díez Parra, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne D.A.O. Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer),

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 6. december 2000, hvorunder Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) var repræsenteret ved avvocati G. Fanzini, G.M. Roberti og A. Franchi, og Rådet ved J. Carbery og F.P. Ruggeri Laderchi, som befuldmægtiget,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. februar 2001,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. februar 1999 har Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 8. december 1998 i sagen Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet (sag T-39/98, Sml. II, s. 4207, herefter »den appellerede kendelse«), som berigtiget ved kendelse af 29. januar 1999 (ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvorved Retten afviste deres søgsmål med påstand om annullation af artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 2613/97 af 15. december 1997 navnlig om bemyndigelse til Portugal til at yde støtte til producenter af sukkerroer og indstilling af al national støtte fra produktionsåret 2001/2002 (EFT L 353, s. 3).

De relevante retsregler og sagens faktiske omstændigheder

2 Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4), som affattet ved Rådets forordning (EF) nr. 1101/95 af 24. april 1995 (EFT L 110, s. 1, herefter »forordning nr. 1785/81«), bestemmer i artikel 46, at Den Italienske Republik og Kongeriget Spanien på de i forordningen fastsatte betingelser kan yde tilpasningsstøtte til sukker- og sukkerroeproducenter. Med henblik på denne støtte inddeler denne forordnings artikel 46, stk. 2, det italienske område i tre forskellige produktionsområder, nemlig »det nordlige produktionsområde«, »det centrale produktionsområde« og »det sydlige produktionsområde«. De tilladte støttebeløb aftager i tidens løb efter det såkaldte »soft landing«-princip, og de pågældende støttebeløb kan ydes til og med produktionsåret 1999/2000 for det nordlige og det centrale produktionsområde og til og med produktionsåret 2000/2001 for det sydlige produktionsområde. Denne nedsættelse af støttebeløbene er meget udtalt for det nordlige og det centrale produktionsområde og mindre udtalt for det sydlige produktionsområde.

3 Forordning nr. 2613/97 indeholder to forskellige slags bestemmelser. I henhold til forordningens artikel 1 bemyndiges Den Portugisiske Republik til på bestemte betingelser at yde en tilpasningsstøtte til sukkerroeproducenterne i landets kontinentale region for produktionsårene 1998/1999 til 2000/2001. Artikel 2 i denne forordning bestemmer, at både den i artikel 1 omhandlede støtte og støtten i henhold til artikel 46 i forordning nr. 1785/81 indstilles fra produktionsåret 2001/2002.

4 Da appellanterne, der er indehavere af virksomheder, som forarbejder sukkerroer og fremstiller roesukker, og som er etableret i det sydlige produktionsområde i Italien, er af den opfattelse, at artikel 2 i forordning nr. 2613/97 udgør en tilsidesættelse af deres interesser, har de anlagt søgsmål med påstand om

annullation af denne bestemmelse for Retten i Første Instans. Appellanterne har til støtte for deres påstande gjort gældende, at der foreligger såvel manglende begrundelse af forordning nr. 2613/97 som væsentlige formelle mangler, idet Den Italienske Republik ikke er blevet hørt inden vedtagelsen af denne forordning. Appellanterne er desuden af den opfattelse, at der foreligger magtfordrejning samt tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 39 (nu artikel 33 EF).

5 I overensstemmelse med artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement har Rådet ved særskilt dokument rejst en formalitetsindsigelse. Rådet har anført dels, at den anfægtede retsakt er en almengyldig retsakt, der finder anvendelse på objektivt bestemte situationer, og som har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper, dels at denne retsakt ikke berører appellanterne umiddelbart og individuelt; Rådet har derfor nedlagt påstand om, at Retten afviser sagen og tilpligter appellanterne at betale sagens omkostninger.

6 Appellanterne har den 13. juli 1998 fremført deres bemærkninger til formalitetsindsigelsen. Under henvisning til generaladvokat Van Gerven's forslag til afgørelse i forbindelse med dom af 15. juni 1993 (sag C-213/91, Abertal m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3177), har de gjort gældende, at forordning nr. 2613/97 har retsvirkninger for dem, og disse retsvirkninger følger direkte af selve den anfægtede retsakt og ikke af en senere selvstændig beslutning truffet af en fællesskabsinstitution eller en medlemsstat. Som følge heraf har appellanterne nedlagt påstand om, at Retten ikke tager Rådets indsigelse til følge, og at sagen antages til realitetsbehandling.

Den appellerede kendelse

7 Ved den appellerede kendelse har Retten givet Rådet medhold i dets påstand. Den har afvist sagen og pålagt appellanterne at betale sagens omkostninger in solidum.

8 Afvisningen hviler på to begrundelser.

9 For det første har Retten fastslået, at forordning nr. 2613/97 fremtræder som en almengyldig foranstaltning, og Retten har bl.a. i den appellerede kendelses præmis 18 bemærket, at »[artikel 2 i den pågældende forordning] finder anvendelse på en objektivt bestemt situation og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig medlemsstaterne og sukkerroeproducenterne«.

10 For det andet har Retten undersøgt, om appellanterne er berørt af artikel 2 i forordning nr. 2613/97 på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der i forhold til nævnte bestemmelse adskiller dem fra alle andre. I denne forbindelse har Retten i den appellerede kendelses præmis 21 bl.a. bemærket, »at forordningen ganske vist efter sin art kan have indvirkning på sagsøgernes stilling, men at dette ikke er tilstrækkeligt til at adskille dem fra alle andre. Den omtvistede bestemmelse vedrører dem nemlig kun i kraft af deres objektive status som erhvervsdrivende i sukkerroesektoren på samme måde som enhver anden erhvervsdrivende, der driver virksomhed i samme sektor i Det Europæiske Fællesskab«.

11 Hvad angår appellanternes argument om, at virkningerne af artikel 2 i forordning nr. 2613/97 mærkes stærkere i Italiens sydlige produktionsområde end i det nordlige og centrale produktionsområde i denne medlemsstat eller end i Spanien, har Retten i den appellerede kendelses præmis 22 udtalt, at den omstændighed, at den nævnte bestemmelse kan have forskellige konkrete virkninger for de forskellige retssubjekter, den finder anvendelse på, »kan dog ikke fratage reglen dens karakter af forordningsbestemmelse [...]. Desuden befinder sagsøgerne sig under alle omstændigheder i samme situation — i forhold til dels den ordning om tilladt støtte, der er indført ved artikel 46, stk. 2, i forordning nr.1785/81, og dels

forbuddet ifølge artikel 2 i forordning nr. 2613/97 — som alle andre italienske sukkerroeproducenter, der driver virksomhed i det sydlige produktionsområde«.

Appellen

12 Appellanterne har til støtte for deres appel med påstand om, at den omtvistede kendelse ophæves og som følge heraf, at deres søgsmål med påstand om annullation af artikel 2 i forordning nr. 2613/97 kan admitteres, gjort to anbringender gældende dels, at der er sket tilsidesættelse af betingelserne for, at et annullationssøgsmål anlagt af fysiske eller juridiske personer kan antages til realitetsbehandling, dels at Retten har sammenblandet appellanternes eget søgsmål og et søgsmål med samme genstand anlagt samme dag af Associazione Nazionale Bieticoltori (ANB) og to uafhængige producenter fra Italiens sydlige produktionsområde, F. Coccia og V. Di Giovine, der blev afgjort ved kendelse af 8. december 1998 (sag T-38/98, ANB m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 4191).

13 Appellanterne har især anført, at berigtigelseskendelsen af 29. januar 1999, hvorved Retten har tilsigtet at bringe sammenblandingen til ophør bl.a. ved at udskifte udtrykket »les requérants« med »les requérantes« (ingen betydning i den danske oversættelse) i den appellerede kendelses præmis 7, 9, 11, 14, 15 og 20 og ved at fjerne angivelsen af navnene Coccia og Di Giovine i samme kendelses præmis 21 og 22, ikke har fjernet den »begrebsmæssige fejl«, som denne kendelse er behæftet med.

14 Rådet har anført, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom appellanterne blot har foretaget en ordret gengivelse af de anbringender og argumenter, der blev fremført for Retten, hvilket er i strid med bestemmelserne i EF-statutten for Domstolen og Domstolens procesreglement.

15 Derudover har Rådet anført, at for så vidt angår Rettens påståede »sammenblanding« af sagerne Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet og ANB m.fl. mod Rådet, har Retten i de to sager anvendt den samme traditionelle teknik ved undersøgelsen af, hvorvidt et søgsmål med påstand om annullation af fællesskabsforordninger anlagt af fysiske eller juridiske personer kunne antages til realitetsbehandling. Da appellanterne havde anført de samme argumenter i de to sager, havde Retten kun kunnet fastslå, at de to sager skulle afvises, ved anvendelse af det samme ordvalg.

Formaliteten med hensyn til appellen

16 Det følger af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF), artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom eller kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand (jf. bl.a. Domstolens kendelse af 6.3.1997, sag C-303/96 P, Bernardi mod Parlamentet, Sml. I, s. 1239, præmis 37, og af 9.7.1998, sag C-317/97 P, Smanor m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 4269, præmis 20).

17 Dette krav er ikke opfyldt, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede kendelse angiveligt er behæftet med — blot ordret gentager og gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, herunder de argumenter, som var baseret på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har forkastet. En sådan appel har i realiteten kun til

formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 35).

18 I denne sag har appellanterne imidlertid fremført en præcis kritik af den argumentation, som Retten har anvendt, idet den på sagen Sadam Zuccherifici m.fl. mod Rådet, der er genstand for nærværende appel, har anvendt den begrundelse og den argumentation, der blev anvendt i sagen ANB m.fl. mod Rådet, uden at besvare nogle af appellanternes specifikke argumenter, som skulle godtgøre, at de i deres egenskab af virksomheder, der forarbejder sukkerroer og fremstiller roesukker, er umiddelbart og individuelt berørt af artikel 2 i forordning nr. 2613/97.

19 Under disse omstændigheder kan det forhold, at anbringenderne og argumenterne vedrørende betingelserne for, at et annullationssøgsmål anlagt af fysiske eller juridiske personer kan antages til realitetsbehandling, allerede er blevet fremført i første instans, ikke begrunde, at de skal afvises i appelsagen. Det er nemlig klart, at Retten i den appellerede kendelses præmis 16, 18 og 22 har begrænset sig til at undersøge situationen for sukkerroeproducenter uden at udtale sig om den særlige situation for virksomheder, der forarbejder sukkerroer og fremstiller roesukker.

20 Appellen kan derfor antages til realitetsbehandling.

Appelsagens realitet

21 Med hensyn til appelsagens realitet har appellanterne anført to anbringender.

22 Appellanterne har med deres første anbringende gjort gældende, at Retten har misforstået den anfægtede retsakts karakter. I betragtning af de retsvirkninger, som artikel 2 i forordning nr. 2613/97 har for sukkerroeproducenter i Italiens sydlige produktionsområde, vil den foranstaltning, der er fastlagt ved denne bestemmelse, der fører til en indstilling af støtte fra produktionsåret 2001/2002, have karakter af en beslutning, hvis skadelige virkninger navnlig påvirker de industrivirksomheder, der er beliggende i nævnte område, selv om foranstaltningen fremtræder som værende almengyldig, hvilket giver den karakter af forordningsbestemmelse.

23 Appellanterne har med deres andet anbringende gjort gældende, at Retten med urette har antaget, at de ikke er individuelt berørt af artikel 2 i forordning nr. 2613/97.

24 For så vidt angår appellanternes første anbringende bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 17 med rette har bemærket, at et annullationssøgsmål, der er anlagt af en fysisk eller juridisk person til prøvelse af en fællesskabsforordning, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt den anfægtede forordning i realiteten er en beslutning, der berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Domstolen har i denne forbindelse præciseret, at afgørelsen af, om der foreligger en forordning eller en beslutning, beror på, om den omhandlede retsakt er almengyldig eller ej, og om denne almengyldighed kan udledes af den omstændighed, at den pågældende retsakt finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper (jf. bl.a. dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse Italia mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, præmis 8 og 9, og kendelse 26.10.2000, sag C-447/98 P, Molkerei Grossbraunshain og Bene Nahrungsmittel mod Kommissionen, Sml. I, s. 9097, præmis 67).

25 I det foreliggende tilfælde er det ubestrideligt, at artikel 2 i forordning nr. 2613/97 fremtræder som en almengyldig foranstaltning. Idet den bestemmer,

at støtten i henhold til artikel 1 i nævnte forordning samt støtten i henhold til artikel 46 i forordning nr. 1785/81 skal indstilles fra produktionsåret 2001/2002, har Rådet truffet en foranstaltning, der finder anvendelse på en objektivt bestemt situation, og som har retsvirkninger for en generel og abstrakt fastlagt persongruppe. En sådan foranstaltning vedrører nemlig ikke kun medlemsstaterne og sukkerroeproducenterne, men for så vidt angår Spanien og Italiens sydlige produktionsområde også de virksomheder, der producerer roesukker, der er særlig omhandlet i artikel 46, stk. 2, litra c), artikel 46, stk. 3, og artikel 46, stk. 6, i forordning nr. 1785/81.

26 Det er således med rette, at Retten har fastslået, at den pågældende foranstaltning har karakter af forordningsbestemmelse.

27 For så vidt angår appellanternes andet anbringende bemærkes, således som Retten har udtalt i den appellerede kendelses præmis 19, at en bestemmelse i en almengyldig retsakt under visse omstændigheder kan berøre visse af de pågældende erhvervsdrivende individuelt. Dette er tilfældet, såfremt den omtvistede bestemmelse rammer en bestemt fysisk eller juridisk person på grund af visse egenskaber, som er særlige for ham, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre (dom af 16.5.1991, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 2501, præmis 13, og af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorniú mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 19 og 20).

28 I denne forbindelse har appellanterne især kritiseret Retten for at have fejlfortolket EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF), idet Retten har afvist at anerkende, at appellanterne i denne sag var individuelt berørt af artikel 2 i forordning nr. 2613/97. Appellanterne har anført, at industrivirksomhederne vil lide endnu større skade end roeproducenterne ved indstillingen af støtte, som fastsat i denne bestemmelse. For det første fører den indbyrdes afhængighed inden for agroindustrien til, at en sukkervirksomhed ikke vil kunne

eksistere uden en regional landbrugsproduktion, der sikrer den tilførsel af sukkerroer, som er nødvendig for produktionen. For det andet skader foranstaltningen, der indstiller støtten, ved sine umiddelbare blokerende virkninger — alene for så vidt angår appellanternes sukkerfabrikker — gennemførelsen af de industrielle omstruktureringer i Syditalien.

29 Det må imidlertid fastslås, at den omstændighed, at appellanterne på tidspunktet for ikrafttrædelsen af forordning nr. 2613/97 var de eneste konkrete adressater for forordningen, for så vidt angår producenter af roesukker i Italiens sydlige produktionsområde, ikke i sig selv er tilstrækkelig til, at de kan anses for at være individuelt berørt af nævnte forordning. Det fremgår af fast praksis, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed og dermed sin retsanordnende karakter, fordi det er muligt med større eller mindre nøjagtighed at fastlægge antallet eller endog identiteten af de retssubjekter, som den på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i akten, og som er relevante i forhold til dens formål (jf. dom af 29.6.1993, sag C-298/89, Gibraltar mod Rådet, Sml. I, s. 3605, præmis 17, og dommen i sagen Codorniú mod Rådet, præmis 18).

30 Imidlertid skal det bemærkes, at indstillingen af støtte i henhold til artikel 2 i forordning nr. 2613/97 finder generel anvendelse for en ubegrænset periode på alle berørte erhvervsdrivende, nemlig sukkerroeproducenter og producenter af roesukker i Italiens sydlige produktionsområde og Spanien.

31 Hvad angår den omstændighed, at appellanterne i produktionsårene inden produktionsåret 2001/2002 havde modtaget støtte i henhold til artikel 46, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1785/81, er den ikke relevant med hensyn til, hvorvidt de er individuelt berørt. For det første er en eventuel tildeling af den pågældende støtte

udtrykkelig begrænset til produktionsårene fra 1995/1996 til 2000/2001 og udløber således i det sidste produktionsår. For det andet indstilles støtten uden forskel for alle nuværende og fremtidige producenter i Italiens sydlige produktionsområde.

32 Af det anførte følger, at forordning nr. 2613/97 ikke kan anses for at berøre appellanterne individuelt.

33 Til trods for den omstændighed, der er anført i denne doms præmis 18, at Retten i den appellerede kendelse havde begrænset sig til særligt at undersøge situationen for sukkerroeproducenter, er det med rette, at Retten har fastslået, at sagen skal afvises.

34 Herefter bør appellen forkastes.

Sagens omkostninger

35 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som i medfør af artikel 118 finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har nedlagt påstand om, at appellanterne pålægges sagens omkostninger, og appellanterne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale appelsagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Sadam Zuccherifici, divisione della SECI — Società Esercizi Commerciali Industriali SpA, Sadam Castiglionese SpA, Sadam Abruzzo SpA, Zuccherificio del Molise SpA og Società Fondiaria Industriale Romagnola SpA (SFIR) betaler appelsagens omkostninger.**

La Pergola Edward Timmermans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 31. maj 2001.

R. Grass

Justitssekretær

A. La Pergola

Formand for Fjerde Afdeling